

EL ROBATORI DE L'ÀNIMA DE JOAN REIG

Hi ha persones i hi ha personatges. I si hi ha algú de les comarques tarragonines que entra perfectament en la segona categoria aquest és Joan Reig. Que no vol dir que no sigui persona –ans al contrari– però que pel fet de ser mediàtic i bon comunicador, pel seu caràcter innocent i carregat d'humor, per la seva visió de la vida lúcida i entremeliada, i per les seves aventures en dos móns tan aparentment oposats com el del rock and roll i la pagesia, el converteixen en el protagonista idoni d'una bona novel·la. Com, per exemple, la que li ha escrit Angel O. Brunet i que es titula “Gratia Reig”.

Parlem clar. L'editor hagués volgut que aquest llibre fos una biografia amb pèls i senyals del bateria d'un grup que ha fet història en la música popular catalana: Els Pets, de Constantí. Però la humilitat del Joan no li permetia sentir-se còmode en aquest paper, de la mateixa manera que la creativitat desbordant de l'Angel O. Brunet necessitava de la ficció per escriure a gust. De l'associació d'un novel·lista de lladres i serenos, l'inventor del detectiu Marc Macintosh, i un músic popular que té moltes coses a explicar, com el Joan Reig, neix “Gratia Reig”. En llatí, com si ens ho digués ell mateix en la seva clàssica imatge disfressat d'armat per Setmana Santa, “per la gràcia de Reig”.

Àngel-O. Brunet, tècnic de guió i direcció, ha arribat a una naturalitat exemplar en la fusió de tècniques cinematogràfiques amb les literàries, i a aquestes alçades l'ús del flash-back en diferents direccions que guia la novel·la no es fa gens postissa ni estranya. La lectura té un ritme que en pocs moments decau i que més aviat demana puntualment una parada per reflexionar al voltant de tots els conceptes que el personatge-persona Joan Reig va deixant caure al llarg del llibre: la globalització, l'independentisme... però també la mort, o la relació amb el seu pare, amb qui tant discrepava políticament però amb qui tant s'avenia al camp: ja fos dalt del tractor, ja fos plegant avellanes.

Són pinzellades, algunes de les quals arriben a extrems de delicadesa i sensibilitat. Potser no vol ser un pagès intel·lectual, etiqueta que Reig rebutjaria només de llegir-la, però la seva gosadia en despullar-se intel·lectualment el fa afectuós al lector. Sobretot, perquè la seva filosofia emergeix de la vida quotidiana, des d'un concert a un dinar a casa, una lectura dels diaris o un funeral. I el que no té pèrdua és el llenguatge: sembla un manual del subdialecte

---

tarragoní, especialment pel que fa als diàlegs, plens d'expressions que al lector urbà li semblaran tan autèntiques com entranyables. Oi que sí, xec?

Però la clau del llibre està en com s'introdueix tota aquesta manera que té de veure el món Joan Reig dins de la trama de ficció. És la història d'un robatori d'un exemplar del disc d'Os Peidos, la versió gallega d'Els Pets, que troba en el mercat dels diumenges al matí al pla de la Catedral de Tarragona. I la tensió es manté al llarg de la novel·la, en un estrany equilibri amb els pensaments i sentiments del protagonista. Per rematar-ho, les pàgines centrals són un còmic de Marc Sardà dibuixat a partir de la trama del llibre. Un caprici amb el que somniava Joan Reig i que li dona un valor més a aquest curiós experiment editorial, atrevit i desacomplexat. Unir realitat i ficció al servei d'una biografia marca precedents en el nostre país i aconsegueix satisfer tant els que busquen saber la realitat de Joan Reig com els que volen disfrutar d'una novel·la d'Angel O. Brunet.

És curiós: a diferència de biografies més assèptiques carregades de dades amb pèls i senyals, que ens haurien de donar a conèixer el protagonista, Brunet aconsegueix una cosa encara més important: ens desvetlla les seves claus. Veiem al "Joan Reig personatge" com pensa i com reacciona, d'una manera tan clara com profunda –prova que coneix bé el protagonista– que d'aquesta manera podem imaginar què pensaria i com reaccionaria en la major part de situacions en què el volguem col·locar. Vaja, que al final l'editor que volia publicar una biografia n'ha sortit guanyant: no ha robat la vida de Joan Reig, però li ha robat l'ànima.

PEP BLAY

Publicat al diari *El Punt* el 22 de gener de 2007

http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=2241169